

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ing. J. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, Tychonova 1, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 30. 3. 2009, č.j. 126/2009-1416,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 30. 3. 2009, č.j. 126/2009-1416, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2000,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 30. 3. 2009, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí velitele VÚ 1618 Praha ze dne 26. 1. 2009, č.j. 81124-1/22/2009/DP-1618, jímž nebylo vyhověno žádosti žalobce, aby mu 1) byl za dobu jeho působení v zahraniční misi EUFOR RD CONGO od 11. 4. - 27. 7. 2006 a 23. 10. - 15. 12. 2006 ve smyslu ust. § 11, odst. 3 zákona č. 143/1992 Sb., a ust. § 9, odst. 24 Nařízení vlády č. 330/2003 Sb. vyplacen zvláštní příplatek v jiné než české měně; 2) byla dle § 143 odst. 1 písmeno b) zákona č. 221/1999 Sb. započtena doba strávená v misi EUFOR RD CONGO ve zvýhodněném zápočtu dvojnásobně; 3) bylo jeho působení v misi EUFOR RD CONGO vyhodnoceno v souladu s bojovými tradicemi a zvyklostmi platnými v AČR.

Odvolací orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že okolnosti působení odvolatele v zahraniční operaci EUFOR RD CONGO (EU OHQ Postupim) v době od 11. dubna 2006 do 27. července 2006 a od 23. listopadu 2006 do 15. prosince 2006 byly v rámci prvoinstančního řízení řádně a průkazně zjištěny. Pro posouzení nároku odvolatele na zvláštní příplatek v jiné než české měně podle zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových organizacích (dále jen zákon o platu), v tehdy platném znění, je zásadní skutečnost, že v případě působení odvolatele v Postupimi (SRN) se od počátku nejednalo o vyslání sil a prostředků ozbrojených sil do zahraniční operace, tj. mimo území České republiky. Z tohoto důvodu nebyl s odvolatelem sepsán personální pohovor o vyslání do zahraniční operace a nebyla u něj realizována ani žádná další opatření, která jsou podle interních normativních aktů resortu MO pro vojáky z povolání v případě takového vyslání nezbytná (např. odborný výcvik, lékařské vyšetření, apod.). Status zahraniční operace navíc místo v Postupimi nenabylo ani v následujícím období, kdy zde působili další vojáci z povolání. Z tohoto důvodu se v případě působení odvolatele v Postupimi v roce 2006 nejednalo o vyslání v rámci jednotky mnohonárodních sil mimo území České republiky ve smyslu § 11 odst. 3 zákona o platu, za které by mu náležel zvláštní příplatek v jiné než české měně tak, jak odvolatel požaduje. Vzhledem k tomu byl u odvolatele pro jeho působení mimo území České republiky použit nejvhodnější právní institut, a to zahraniční služební cesta, ve smyslu § 14 a 71 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen zákon o vojácích z povolání), i když tento institut nebyl s ohledem na charakter činnosti odvolatele v Postupimi zcela ideální a bezproblémový. Tato skutečnost přitom byla v prvoinstančním řízení jasně prokázána a je také uvedena v odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako popis okolností, které ve svém důsledku vedly k tomu, že v Postupimi působil právě odvolatel a že jeho odjezd probíhal v určité časové tísní. Pokud jde o řízení o výsluhových náležitostech odvolatele, to již bylo pravomocně skončeno (odvolatel v tomto řízení žádný opravný prostředek neuplatnil, ačkoliv byl o něm řádně poučen), a proto již není možné v rámci jiného řízení o výši přiznaného výsluhového příspěvku zpětně rozhodovat. Konečně, odvolací orgán se ztotožňuje s odůvodněním prvoinstančního orgánu také ohledně požadavku odvolatele „vyhodnotit mé působení v misi EUFOR RD CONGO v souladu s bojovými tradicemi a zvyklostmi platnými v ČR“, neboť ten se netýká řízení, upraveného částí deváté zákona o vojácích z povolání, a navíc není od počátku jasně specifikován, tj. není prakticky zřejmé, čeho se odvolatel touto větou vlastně dožaduje.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce uvedl, za jakých okolností podal předmětnou žalobu nejprve k Okresnímu soudu v Olomouci, dále popsal průběh řízení před služebními orgány a zejména podrobně vylíčil okolnosti svého vyslání do SRN v rámci operace EUFOR RD CONGO. Dále poukázal na procesní vady, které provázely řízení o jeho žádosti ze dne 11. 11. 2008, namítl nedostatky ve zjištění skutkového stavu, zejména v důsledku neprovedení některých důkazů, a nesprávnost závěru žalovaného ohledně právní povahy jeho vyslání do zahraniční vojenské operace.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zejména uvedl, že žalobce nebyl vyslán v rámci jednotky mnohonárodních sil, resp. k výkonu služby do zahraničí, protože nebyla naplněna zákonem stanovená podmínka pro výplatu zvláštního příplatku v jiné než české měně. Povaha služby, kterou žalobce konal na zahraničním pracovišti, by neměla vliv na jemu přiznaný výsluhový příspěvek, neboť mu byl přiznán v nejvyšší zákonné

výši. Požadavkem žalobce na vyhodnocení jeho působení v misi EUFOR RD CONGO se žalovaný nezabýval, protože není jasně specifikován.

Při jednání soudu dne 31. října 2013 žalobce setrval na obsahu své žaloby, a nadto poukázal na skutečnost, že správní spis, předložený soudu, byl dodatečně doplněn o kopie dokumentů – vnitřních rozkazů zástupce ředitele sekce, které byly pořízeny až po vydání napadeného rozhodnutí. Dále trval na názoru, že v rámci zahraniční operace EUFOR RD CONGO vykonával vojenskou službu v zahraniční vojenské operaci, nikoliv uskutečnil zahraniční služební cestu. Po poučení soudem upravil závěrečný návrh své žaloby tak, že navrhuje zrušení jak rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky, tak i jemu předcházející rozhodnutí velitele VÚ 1618 Praha.

Zástupce žalovaného setrval na stanovisku vyjádřeném ve sdělení ze dne 11. 6. 2010 a navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost.

Jak je z napadeného rozhodnutí a z obsahu správního spisu zřejmé, žalobce se svou žádostí ze dne 11. 11. 2008 obrátil na ministryni obrany s tím, aby Ministerstvo obrany ČR uznalo jeho působení v misi EUFOR RD CONGO jako službu v jednotkách mnohonárodních ozbrojených sil v zahraničí. Žalobce v žádosti uvedl, že dne 10. dubna 2006 byl na základě aktivačního rozkazu orgánu EU vyslán do mise EUFOR RD CONGO. Službu v zahraniční misi EUFOR RD CONGO vykonával na Operačním velitelství EU v Postupimi (SRN) v době od 11. 4. - 27. 7. 2006 a 23. 10.-15. 12. 2006. Po dobu jeho působení v zahraniční misi EUFOR RD CONGO mu nebyl vyplácen zvláštní příplatek v jiné než české měně, jak upravoval v té době platný RMO ČR č. 49 ze dne 2. prosince 2003 - Poskytování zvláštního příplatku v jiné než české měně v rezortu. Při zániku služebního poměru nebyla žalobci do výkazu dob a kategorií funkcí započtena doba působení v misi EUFOR RD CONGO ve zvýhodněném zápočtu dvojnásobně tak, jak stanoví § 143 odst. 1 písmeno b) zákona 221/1999 Sb. Žalobce proto žádal vyplacení zvláštního příplatku v jiné než české měně za dobu jeho působení v zahraniční misi EUFOR RD CONGO tak, jak stanoví právní normy, dále zpočtení doby strávené v misi EUFOR RD CONGO ve zvýhodněném zápočtu dvojnásobně a vyhodnocení svého působení v misi EUFOR RD CONGO v souladu s bojovými tradicemi a zvyklostmi platnými v Armádě České republiky.

Ze správního spisu je zřejmé, že kancelář ministryně obrany předala tuto žádost k řešení náčelníkovi Generálního štábu Armády České republiky, jehož zástupce dne 28. 11. 2008 požádal žalobce o další listinné podklady, zejména kopii personálního pohovoru, personálního rozkazu Ředitele personální podpory MO a další dokumenty, který žalobce může své tvrzení o vyslání do operace prokázat. Téhož dne si od Ředitelství personální podpory MO vyžádal písemné stanovisko ohledně toho, na základě jakých personálních opatření žalobce v zahraniční operaci působil a zda se jednalo o vyslání do zahraniční operace ve smyslu § 11 odst. 3 zákona č. 143/1992 Sb. Stejnou žádost zaslal i řediteli sekce rozvoje druhů sil – operační sekce MO.

Ředitel Ředitelství personální podpory MO dne 12. 12. 2008 na žádosti zástupce náčelníka generálního štábu sdělil, že žalobce nebyl vyslán žádným personálním rozkazem ředitele Ředitelství personální podpory MO do předmětné mise. Ing. K. byl vyslán do zahraničí formou služebních zahraničních cest, a to vnitřními rozkazy zástupce ředitele selce – ředitele operačního odboru Sekce rozvoje druhů sil – Operační sekce Ministerstva obrany.

Ředitel sekce rozvoje druhů sil – Operační sekce Ministerstva obrany dne 15. 12. 2008 k obdobné žádosti zástupce náčelníka generálního štábu sdělil, že *“vyslání jmenovaného do zahraniční operace Evropské unie SRDS-OS MO v žádném případě neorganizovala”*, pouze vybrala vhodného kandidáta, že žalobce byl do operace EUFOR RD CONGO vyslán jako náhradník *“na zahraniční služební cestu”*, dále že žalobce byl vyslán mimo území České republiky a působil v rámci mnohonárodního operačního velitelství EU Postupim, které řídilo vojenskou operaci unie EUFOR RD CONGO. Žalobce však nebyl dle údajů z Informačního systému o službě personálu vyslán k plnění úkolů v zahraničí na základě žádného personálního rozkazu (personálního opatření), na základě kterého by mu ve smyslu znění § 11, odst. 3 zákona č. 143/1992 Sb, ve znění pozdějších předpisů, náležel zvláštní příplatek v jiné než české měně ve stanovené výši. Po uvedené dobu vyslání měl nárok na náhrady při zahraniční služební cestě, které mu byly zabezpečovány a vypláceny z prostředků plánovaných na zahraniční služební cesty.

Spis dále obsahuje vyjádření ředitele sekce personální Ministerstva obrany ze dne 17. 12. 2008, v němž je vyjádřena domněnka, že žalobce zřejmě nebyl vyslán resortem Ministerstva obrany v rámci jednotky mnohonárodních sil, resp. k výkonu služby v zahraničí, a je zde výslovně uvedeno, že: *“Pokud tomu tak skutečně je, není splněna zákonem stanovená podmínka pro výplatu zvláštního příplatku v jiné než české měně.”* Dále ředitel sekce personální Ministerstva obrany uvedl, že *“Existuje předpoklad, že jmenovaný byl vyslán organizačním celkem resortu MO, u kteréhoby byl zařazen, na zahraniční služební cestu. Při zahraniční služební cestě se služební zařazení vojáka nemění, voják i po dobu zahraniční služební cesty musí konat službu podle svého služebního zařazení (podle popisu pracovní činnosti) a jiný vedoucí zaměstnanec, než je jeho nadřízený, není oprávněn mu ukládat úkoly, kontrolovat a řídit jeho výkon služby. Za těchto předpokladů nelze považovat výkon služby v průběhu zahraniční služební cesty za výkon služby v jednotce mnohonárodních sil. Velitel této jednotky není oprávněn vojákovvi vydávat závazné pokyny k výkonu služby (práce), není mu nadřízeným a nemá žádnou kázeňskou pravomoc.”* Dále se ve vyjádření uvádí, že *“Vojáky z povolání se stanovenou hodností do plukovníka vto k plnění úkolů v zahraničních operacích a ke službě na zahraničních pracovištích vysílal dle ustanovení platných k nárokované době - čl. 18 a 23 RMO č. 33/2002 Věstníku - Působnost služebních orgánů v personální práci, ředitel ŘePP nebo 1. ZNGŠ. Vyslání se mělo realizovat formou rozkazu ve věcech personálních příslušného služebního orgánu. Takový personální rozkaz na jmenovaného k vyslání do mise EUFOR RD CONGO (dle záznamů v ISSP) vydán nebyl. Otázkou pak zůstává, na základě jakého „mandátu na zahraničním pracovišti v Postupimi působil v době, kterou ve své žádosti dokládá.”*

Z dalších listin pak vyplývá, že žalobcova žádost byla postoupena k vyřízení sekci rozvoje druhů sil – operační sekci Ministerstva obrany a veliteli VÚ 1618 Praha. Ten si dne 13. 1. 2009 vyžádal od ředitelství personální podpory Ministerstva obrany vyjádření k věci (datované 26. ledna 2008), v němž se mj. uvádí, že *“Otázkou pak*

zůstává, na základě jakého mandátu pro zahraniční operaci EURO RD CONGO působil v zahraničí o.z. Ing. J. K., který údajně plnil služební úkoly shodného charakteru jako v případě, kdyby byl vyslán do zahraniční mise nebo na zahraniční působiště."

Nato vydal velitel VÚ 1618 Praha rozhodnutí č.j. 81124-1/22/2009/DP-1618, kterým žalobcově žádosti nevyhověl. Ohledně žalobcovy účasti v operaci EUFOR CD CONGO služební orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že k působení na uvedeném místě byl původně určen jiný důstojník, který byl pro tento úkol dlouhodobě připravován. Vzhledem k tomu, že tento důstojník působení na místo těsně před vysláním z rodinných důvodů nenastoupil, bylo nezbytné v krátkém čase (6.-10. dubna 2006) nalézt náhradu. Tehdejší ředitelem SRDS-OS Ministerstva obrany byl k působení na uvedeném místě vyslán Ing. K. Ten byl za účelem plnění úkolů na uvedené pozici od SRDS-OS MO v době od 11.4. - 27.7. 2006 vyslán na služební cesty. Posléze na uvedenou pozici nastoupil náhradník, jemuž ovšem následně Národní bezpečnostní úřad odebral osvědčení fyzické osoby. Z tohoto důvodu byl na stejnou pozici v době od 23. 10. - 15. 12. 2006 opět vyslán na zahraniční služební cesty Ing. K. Na základě čl. 42. písm. m) Prozatímního organizačního řádu Ministerstva obrany byl příslušným orgánem, který schvaluje výběr vojáků nasazovaných do zahraničních operací, tehdejší NGŠ AČR. Tehdejší ředitel SRDS-OS MO nepodal návrh NGŠ AČR na vyslání Ing. K. do zahraniční operace. Z tohoto důvodu nemohl být zpracován návrh na personální opatření ani vydán personální rozkaz k vyslání do zahraniční operace. Ing. K. působil na uvedeném místě po celou dobu v režimu vyslání na zahraniční služební cestu ve smyslu § 71 a násl. zákona č. 221/1999 Sb. Zvýše uvedených důvodů Ing. K. nemohl po dobu plnění úkolů v HQ Postupim pobírat příplatek v jiné než české měně a nemohla být započtena doba působení v misi ve zvýšeném zápočtu dvojnásobně.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím náčelníka Generálního štábu Armády České republiky.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Předmětem sporu v projednávané věci je otázka právní povahy režimu, v němž byl žalobce v době od 11.4. do 27.7. 2006 a dále od 23. 10. do 15. 12. 2006 vyslán k účasti v operaci EUFOR CD CONGO. Žalobce má za to, že se jednalo o účast v zahraniční vojenské operaci, z čehož by mu vyplýval nárok ve smyslu ust. § 11 odst. 3 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, ve znění pozdějších předpisů. Naproti služební orgány obou stupňů dospěly k závěru, že se jednalo o zahraniční služební cesty, přičemž všechny náležitosti z toho vyplývající již byly žalobci poskytnuty.

Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože závěr o tom, že žalobce se na operaci EUFOR CD CONGO účastnil formou zahraničních služebních cest, není doložen žádnými nespornými fakty.

Skutečností je, že služební orgány neměly žádnou pochybnost o tom, že žalobce se této operaci zúčastnil, a to ve dvou termínech – od 11.4. do 27.7. 2006 a dále od 23. 10. do 15. 12. 2006. O právní povaze režimu jeho účasti však nic konkrétního a přesného nezjistily.

Tato nejasnost povahy žalobcovy účasti na operaci EUFOR CD CONGO je primárně zřejmá již z odůvodnění rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 30. 3. 2009. Tento služební orgán dovodil, že se nejednalo o zahraniční vojenskou operaci (neboť ta by musela projít schválením Parlamentem České republiky, resp. vládou, k čemuž nedošlo), a že vzhledem k tomu byl u žalobce použit nejvhodnější právní institut, a to zahraniční služební cesta.

Pro toto tvrzení však není ve správním spise žádné opory. Ani služební orgán I. stupně, ani odvolací orgán nezjistily, jakým způsobem byl žalobce k účasti na operaci EUFOR CD CONGO vyslán, tedy kdo mu k tomu vydal příslušný rozkaz a co bylo tímto rozkazem žalobci konkrétně uloženo. Závěr služebního orgánu o tom, že se jednalo o zahraniční služební cestu, je tak pouhou spekulací, neboť není odůvodněn existencí rozkazu, jímž by byl žalobce vyslán na zahraniční služební cestu, ale byl učiněn v podstatě vylučovací metodou na základě konstatování, že nemohlo jít o účast v zahraniční vojenské operaci. Tento postup však nelze akceptovat. Služební orgán nemůže svůj autoritativní výrok o tom, jaká byla právní povaha účasti žalobce na operaci EUFOR CD CONGO, zakládat na dohadech a spekulacích, založených na deficitu skutkových zjištění. Závěr o tom, že žalobce se předmětné operace účastnil formou zahraničních služebních cest, bylo možno legitimně učinit jen na základě objektivního zjištění, že žalobce byl právě na takové služební cesty výslovně vyslán. K tomu by bylo nezbytné, aby měl služební orgán k dispozici doklady o tom, že žalobcův nadřízený, který k tomu byl oprávněn, žalobce na konkrétní zahraniční služební cestu vyslal. Takové doklady však v průběhu řízení před služebními orgány opatřeny nebyly a napadené rozhodnutí na ně ani neodkazuje.

Jestliže odvolací služební orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdil, že okolnosti působení žalobce v zahraniční operaci EUFOR RD CONGO v době od 11. dubna 2006 do 27. července 2006 a od 23. listopadu 2006 do 15. prosince 2006 byly v rámci prvoinstančního řízení řádně a průkazně zjištěny, pak takové tvrzení není doloženo skutkovými zjištěními.

Soud tedy dospěl k závěru, že nevyhovění žalobcově žádosti ze dne 11. listopadu 2008 není uspokojivě odůvodněno a v důsledku toho je nepřezkoumatelné.

Tento svůj závěr soud odůvodnil též skutečnostmi, vyplývajícími ze správního spisu. Jak je zřejmé, žalobcovu žádost původně vyřizoval zástupce náčelníka Generálního štábu, ředitel Společného operačního centra Ministerstva obrany, jenž si pro tento účel musel vyžádat součinnost dalších organizačních složek ministerstva, jmenovitě ředitelství personální podpory Ministerstva obrany, dále sekce rozvoje druhů sil – operační sekce Ministerstva obrany a sekce personální Ministerstva obrany, neboť k věci chyběly jakékoliv relevantní informace.

Z odpovědí dotázaných složek je pak sice čitelné jejich přesvědčení, že se nejednalo o zahraniční vojenskou operaci, a že tedy patrně šlo o zahraniční služební cestu, avšak nikdo z oslovených nedoložil žádný doklad, tj. rozkaz či jiné opatření příslušného služebního orgánu, z něhož by bylo zřejmé, že žalobce byl skutečně na takovou služební cestu vyslán, kým, kdy a za jakým účelem.

Nelze přehlédnout ani skutečnost, že podle sdělení ředitelství personální podpory Ministerstva obrany ze dne 12. 12. 2008 měl být žalobce vyslán do zahraničí formou služebních zahraničních cest, a to vnitřními rozkazy zástuce ředitele sekce – ředitele operačního odboru sekce rozvoje druhů sil – Operační sekce Ministerstva obrany. Naproti tomu však právě sekce rozvoje druhů sil – Operační sekce Ministerstva obrany ve vyjádření ze dne 15. 12. 2008 výslovně uvedla, že vyslání žalobce do operace EUFOR CD CONGO neorganizovala a především neposkytla žádný z oněch údajných vnitřních rozkazů zástuce ředitele sekce.

Soud rovněž uvážil skutečnost, že žalobce v odvolání poukazoval na to, že během účasti na operaci EUFOR CD CONGO byl v podřízenosti velení této operace, a nikoliv národních velitelských orgánů. Pokud by tomu tak bylo, zásadně by to zpochybňovalo závěr služebních orgánů o tom, že žalobce působil na velitelském stanovišti této operace v rámci zahraniční služební cesty. Jak ve svém vyjádření ze dne 17. 12. 2008, čj. 32-1/2008/DP-7542, uvedla sekce personální Ministerstva obrany, *“Při zahraniční služební cestě se služební zařazení vojáka nemění, voják i po dobu zahraniční služební cesty musí konat službu podle svého služebního zařazení (podle popisu pracovní činnosti) a jiný vedoucí zaměstnanec, než je jeho nadřízený, není oprávněn mu ukládat úkoly, kontrolovat a řídit jeho výkon služby.”* Pokud tedy žalobce po dobu svého působení v operaci EUFOR CD CONGO podléhal nikoliv národním velitelským orgánům, ale velitelským orgánům této operace, nemohlo být jeho působení v této operaci zahraniční služební cestou. Odvolací služební orgán se však touto námitkou žalobce v odvolání vůbec nezabýval, a není tedy nijak zřejmé, jak tomu ohledně podřízenosti žalobce během působení v operaci EUFOR CD CONGO skutečně bylo.

Pro úplnost soud uvádí, že se zabýval i kopiemi vnitřních rozkazů zástupce ředitele sekce – ředitele operačního odboru SRDS – OS č. 7 ze dne 14. 4. 2006, č. 8 ze dne 28. 4. 2006, č. 10 ze dne 31. 5. 2006, č. 14 ze dne 31. 7. 2006, č. 13 ze dne 14. 7. 2006, č. 20 ze dne 31. 10. 2006 a č. 22 ze dne 30. 11. 2006, které jsou založeny ve správním spise. Z těchto rozkazů vyplývá, že žalobce měl v období od 10. 4. 2006 do 27. 7. 2006 a dále od 22. 10. 2006 do 15. 12. 2006 vykonat celkem 7 služebních cest do EU OHQ v Postupimi.

Ačkoliv by z těchto podkladů vyplývalo, že žalobce byl v uvedených obdobích skutečně vyslán na zahraniční služební cesty, a to ve stejné době, ve které se měl účastnit operace EUFOR RD CONGO, soud nemohl přehlédnout několik rozporných skutečností.

Především je zřejmé, že tyto dokumenty byly do spisu zařazeny až po 20. 5. 2010 (datum jejich ověření), tedy téměř 14 měsíců po vydání žalobou napadeného rozhodnutí náčelníka Generálního štábu. Tyto listiny tedy nebyly podkladem pro rozhodnutí a odvolací služební orgán je také v napadém rozhodnutí vůbec nezmiňuje.

Ze spisu rovněž nelze zjistit, proč se v něm objevily až s takto značným odstupem, když organizační jednotka, v níž tyto rozkazy vznikly, tedy Sekce rozvoje druhů sil – operační sekce Ministerstva obrany, byla na okolnosti vyslání žalobce do operace EUFOR RD CONGO dotázána již dne 28. 11. 2008. V odpovědi ze dne 15. 12. 2008 její tehdejší ředitel sice zaslal dotazujícímu se zástupci náčelníka generálního štábu dokumentaci vztahující se k účasti žalobce na operaci EUFOR RD CONGO, avšak součástí této dokumentace tyto rozkazy nebyly a o jejich existenci se ředitel SRDS –OS vůbec

nezmínil. Nic o nich pak ředitel této organizační jednotky – velitel VÚ 1618 neuvedl ani ve svém rozhodnutí ze dne 26. 1. 2009, jímž bylo rozhodnuto v I. stupni. Rovněž odvolací služební orgán se v napadeném rozhodnutí o nich nijak nezmínil.

Podstatnější ovšem je obsah těchto rozkazů. Ve všech je shodně uvedeno, že na tyto zahraniční služební cesty do Postupimi (SRN) byl žalobce vyslán na základě zvacího dopisu velitele EU OHQ v AFOC, a to za účelem účasti na plánování, přípravě a provedení cvičení MILEX 2006 Společných operačních sil Evropské unie. Ačkoliv se tedy, jak uvedeno výše, shoduje období, v němž měly být realizovány tyto služební cesty, s obdobím účasti žalobce na operaci EUFOR RD CONGO, a ačkoliv se shoduje místo, tedy Postupim ve Spolkové republice Německo, naprosto se neshoduje účel těchto cest. Žalobce od počátku tvrdí, že v období od 11. 4. do 27. 7. 2006 a od 23. 10. do 15. 12. 2006 se v Postupimi účastnil operace EUFOR RD CONGO, a toto jeho tvrzení žádný ze služebních orgánů nikdy nezpochybnil. Neučinila tak rovněž žádná z dotázaných organizačních jednotek Ministerstva obrany. Naopak, jmenovitě ředitel sekce rozvoje druhů sil – operační sekce Ministerstva obrany ve svém sdělení ze dne 15. 12. 2008, čj. 2573/2008-1618, výslovně potvrdil, že žalobce pro účast na této operaci vybrala, a to jako náhradníka za jiného důstojníka Armády ČR.

Soud proto nemohl přehlédnout, že ve sdělení ze dne 15. 12. 2006 sekce rozvoje druhů sil – operační sekce Ministerstva obrany uvedla, že žalobce byl vyslán do Postupimi k účasti na operaci EUFOR RD CONGO, avšak v dodatečně předložených vnitřních rozkazech zástupce ředitele téže sekce z dubna až listopadu 2006 se uvádí, že žalobce se měl na tomtéž místě účastnit plánování, přípravy a provedení cvičení MILEX 2006. Pak ovšem nemohou tyto vnitřní rozkazy z dubna až listopadu 2006 sloužit jako důkazní prostředky prokazující tvrzení služebních orgánů o účasti žalobce na operaci EUFOR RD CONGO formou zahraničních služebních cest, jestliže se v nich tvrdí, že tyto služební cesty se týkaly zcela jiné záležitosti.

Pro úplnost je pak na místě zmínit i žalobcovo tvrzení, přednesené při jednání soudu, že totiž cvičení MILEX se v roce 2006 vůbec nekonalo. Nezbylo tedy než uzavřít s tím, že předmětné vnitřní rozkazy nijak nepřispěly k objasnění předmětu sporu mezi žalobcem a žalovaným, ba naopak.

Za tohoto stavu věci proto není na místě tvrdit, že okolnosti působení odvolatele v zahraniční operaci EUFOR RD CONGO byly v rámci prvoinstančního řízení řádně a průkazně zjištěny, jak uvedl odvolací služební orgán v napadeném rozhodnutí. Naopak, z obsahu správního spisu nelze nijak spolehlivě určit nejen to, zda žalobce byl do Postupimi skutečně vyslán formou nařízené zahraniční služební cesty, ale ani to, jaký úkol měl v tomto místě plnit – tedy zda se měl účastnit operace EUFOR RD CONGO anebo zda tam byl vyslán za jiným účelem.

Konstatovaná absence průkazných podkladů ohledně toho, zda žalobce byl skutečně v době od 11. 4. do 27. 7. 2006 a od 23. 10. do 15. 12. 2006 vyslán na zahraniční služební cesty, a zjištěný zřejmý rozpor mezi soustředěnými podklady pro rozhodnutí a dalšími dokumenty nutně vedly soud k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího služebního orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Za tohoto stavu věci musel soud napadené rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního zrušit a podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního věc vrátit

žalovanému k dalšímu řízení. V něm žalovaný doplní podklady pro rozhodnutí zejména o důkazy, jež spolehlivě doloží jeho tvrzení, že žalobce byl k účasti na operaci EUFOR RD CONGO vyslán formou zahraniční služební cesty.

Vzhledem ke svému závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí se soud výslovně nezabýval dalšími žalobními námitkami.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. října 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová